

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Olivia Atwater
HALF A SOUL

Copyright © Olivia Atwater, 2020

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05276-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

OLIVIJA ATVOTER

**OGLEDALO
DUŠE**

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2024.

Dramatis Personae

Teodora Eloiza Čeriti Etings – ćerka prethodnog lorda Lokhida i štićenica sadašnjeg lorda Lokhida; ima samo pola duše; takođe poznata kao Dora

Vanesa Etings – ćerka lorda Lokhida; Dorina mlađa rođaka; premija na bračnom tržištu

Franses Etings – leđi Lokhid; Dorina strina i starateljka; u svakoj ćorbi mirođija

Ledi Hejvort – grofica od Hejvorta; prijateljica strine Franses; još jedna mirođija u svakoj ćorbi

Elajas Vajlder – neuglađeni Lord Sorsje i ćarobnjak na engleskom dvoru; izvodi po tri nemoguće stvari svakog jutra pre doručka

Gospodin Albert Lou – treći sin lorda Karoveja; lekar, dobroćinitelj i ratni veteran; jedini muškarac u Londonu koji uživa u društvu Lorda Sorsjea

Lord Karovej – vikont od Karoveja; Albertov otac

Ledi Karovej – vikontesa od Karoveja; Albertova majka

Gospođica Henrijeta Dženings – bivša guvernanta, usedelica i gardedama; družbenica ćerke leđi Hejvort

Džordž Riks – upravnik ubožnice iz Klivland strita

Gospođa Marta Dan – trgovaćka udovica; upravnica sirotišta pod okriljem leđi Karovej i Lorda Sorsjea

Gospodin Edvard Lou – najstariji sin lorda Karoveja; Albertov stariji brat; izuzetno poželjan neženja

Abigejl – devojćica obolela od spavaće kuge

Olivija Atvoter

Lord Holouvejl – vilenjački plemić; markiz od Holouvejla; fasciniran engleskim bontonom; vlasnik polovine Dorine duše i nekoliko krajnje otmenih kaputa

Ledi Morningvud – vilenjačka baronica i stroga gardedama

Lord Blektorn – vilenjački vikont i zaljubljenik u sve što je englesko

Prolog

Teodora Eloiza Čeriti Etings bila je mala devojčica sa veoma dugim imenom. Možda je baš zato, kako je njena strina volela da kaže, bilo tako teško izaći na kraj s njom – dok bi čovek stigao da poviče: „Teodora Eloiza Čeriti Etings, da si se smesta vratila nazad!“, ova desetogodišnjakinja već bi nestala sa vidika.

Tog dana Teodora Eloiza Čeriti Etings – koja je više volela da je zovu Dora – ponovo je klisnula od odraslih nametljivaca pokušavajući da se domogne divlje šume iza vlastelinskog poseda Lokhid. Ta šuma bila je puna fantastičnog drveća kao stvorenog za pentranje i brzih potoka čija se blatnjava voda svijala oko rubova njenih sukanja, što je Dori bilo mnogo zanimljivije nego da sedi kod kuće savladavajući veštinu damskog veza sa svojom rođakom Vanesom.

Povici strine Franses već su joj utihnuli iza leđa kad je Dora, nestašno se kikoćući, prešla granicu između proplanka i šume. Pramenovi kovrdžave crvenkastozlatne kose zapinjali su joj o granje, izvlačeći se iz uredno zategnute punđe. U jednom trenutku spotakla se na besprekorno bele suknje i, mada je u poslednjem trenutku uspeła da izbegne pad, vrhom cipelice je nabila kitnjasti porub u blato zaprljavši i obuću i haljinu, zbog čega će se kasnije suočiti sa strininim besom i strogom kaznom... ali je trenutno bila slobodna i rešena da što bolje iskoristi tu privilegiju.

Odmah tu, sa druge strane potoka, nalazilo se naročito dobro drvo za pentranje, blizu kosovog gnezda koje je pronašla na prethodnom pohodu

kroz divljinu. Prošlog puta nije uspela da se popne naročito visoko pre nego što se zaglavila među granjem, ali je u prethodne dve nedelje temeljno razmotrila taj problem i bila je sigurna da će ovog puta uspeti da odmakne mnogo dalje, samo ako se naoruža strpljenjem i odlučnošću.

Baš kad se zaustavila na obali potoka da izuje blatnjave cipelice, iza leđa je začula uglađen muški glas.

„Oh, lepa devojčice“, prozborio je glas s prizvukom sete. „Kako samo ličiš na svoju majku.“

Dora se radoznalo okrenula, provlačeći nožnim prstima kroz hladnu vodu koja je žuborila ispred nje. Muškarac koji joj je stajao iza leđa pojavio se praktično niotkuda – i u tome je sigurno bilo neke magije jer mu je dugi beli kaput bio potpuno nezaprlian uprkos šumskom okruženju, a oči su mu imale najsvetliju nijansu bledoplave boje koju je Dora u životu videla. Kao devojčica bujne mašte, Dora nije bila iznenađena što su mu vrhovi ušiju bili blago zašiljeni, ali se *jeste* iznenadila kad je videla da taj muškarac na sebi ima bar četiri kaputa različitog kroja i boje, koji su bili nehajno navučeni jedan preko drugog.

„Ali ja uopšte ne ličim na svoju majku, gospon vilenjače“, odgovorila je Dora krajnje ležernim tonom – kao da se svakog dana susretala sa visokim naočitim vilenjacima. „Strina Franses kaže da je majčina kosa bila svetlija od moje i da je ona imala smeđe oči, dok su moje zelene.“

Vilenjak se ljubazno osmehnuo. „Vi ljudi uvek previđate ono najvažnije“, rekao je, „mada vam se to ne može uzeti za zlo. Ali, vidiš, tvoja duša i duša tvoje majke satkane su od istih svetlucavih niti. Još na prvi pogled sam primetio sličnost.“

Dora je zamišljeno napućila usne. „Ah, tako“, rekla je. „To ima smisla. Jeste li vi... bili prijatelj moje majke, gospon vilenjače?“

„Avaj, nisam“, odgovorio je vilenjak. „Doduše, nekad me je možda smatrala svojim prijateljem – ali se kasnije naprasno predomislila.“ Prostrelio ju je tim neprirodno plavim očima i Dora je osetila kako je obuzima čudna jeza. „Moram takođe da primetim kako si ti jedna nepristojna devojčica, prvorođena kćeri Džordžine Etings“, nastavio je. „Ja nisam 'gospon vilenjak'. Kad razgovaraš sa mnom, treba da me oslovljavaš sa 'vaše gospodstvo' ili 'lorde Holouvejle' jer sam ja vilenjački markiz.“

Moj izgled svedoči da sam značajna ličnost jer na sebi imam mnogo skupocenih kaputa.“

Dora je začkiljila očima. Mada je isprva bila ushićena što je upoznala pravog-pravcatog vilenjaka, sad je počela da slutiti da bi bilo pametnije da je prešla taj potok i popela se na svoje drvo. „Otkud ja mogu da znam vašu titulu?“ nehaljno je rekla. „Osim toga, nikad nisam čula za taj Holouvejl. Ako to mesto stvarno postoji, ono se sigurno nalazi daleko od zemlje njegovog veličanstva, pa za nas nije naročito važno.“

U vilenjakovim bledoplavim očima sevnuo je ledeni plamsaj. Voda koja se mreškala oko Dorinih stopala postala je još hladnija, pa je brzo povukla prste naviše.

„Zar ne znaš šta se dešava s nepristojnom dečurlijom koja sama skitaju po šumi, prvorođena kćeri Džordžine Etings?“ upitao je lord Holouvejl tihim pretećim glasom.

Dora je polako ustuknula ka potoku. „Rekli ste da vi i moja majka niste bili prijatelji“, obazrivo je odgovorila. „Nema razloga da budem pristojna prema nepoznatim ljudima koji me uhode u šumi, lorde Holouvejle.“

Vilenjakova bleđa šaka suknula je ka njoj poput guje, zgrabivši je za vrat. Dora je ispustila prigušen vrisak podigavši ruke i zarivši mu nokte u šaku – ali je on bio mnogo snažniji nego što se činilo, a u njegovom stisku bilo je nekog hladnog neljudskog besa.

„Džordžina Etings obećala mi je svoje prvorođeno dete“, objavio je lord Holouvejl ledenim glasom. „I zato ću uzeti ono što mi pripada. Mislim da ćeš se naučiti pristojnosti, devojčice, kad ti uzmem dušu.“

Dora je pokušavala da se otrgne, prestravljeno se koprcajući. Ali, dok je vilenjak govorio, osetila je kako joj čudna hladnoća struji kroz telo, otupljujući ivice njenog straha. Njen otpor je splasnulo, a misli su joj postale čudno rasplinute. Tačno, neki vilenjak ju je zgrabio i podigao iz potoka – ali je opasnost sa kojom se suočila postala nekako prigušena, kao da joj se to dešavalo u snu. To će uskoro proći, razmišljala je Dora, i onda će moći da nastavi svojim putem i da se popne na to drvo.

Međutim, lord Holouvejl je odjednom zauriao od bola i spustio je na zemlju.

Iza njegovih leđa, Dorina zlatokosa rođaka Vanesa prestravljeno je poskočila unazad, sa okrvavljenim gvozdenim makazama u ruci i užasnutim izrazom na ljupkom licu. *Oh gospode*, pomislila je Dora, kao iz neke daljine. *Ali Vanesa je tako mila i poslušna. Kako bi ona mogla da ubode jednog markiza makazama za vez?*

„Doro!“, uplašeno je prodahtala Vanesa, posrćući preko blata. Prišla je svojoj rođaki i pomogla joj da ustane. „Molim te, Doro, *bežimo* odavde! Odmah!“

Lord Holouvejl se teturavo pridigao sa zemlje držeći se za povređenu nogu. Vanesa mu je napravila groznu brazgotinu na listu i, kad je zahramao ka njima, prefinjen beli kaput bio mu je isprskan jarkogrimiznom krvlju, a lice izobličeno od gneva. „Duša te devojčice pripada meni!“, besno je prosiktao. „Da si mi je odmah vratila!“

Vanesa se okrenula ka vilenjaku, sablaznutog lica, držeći okrvavljene makaze. „Ne želim da vas povredim“, rekla je. „Ali ne smete da pipnete moju rođaku, *ni pod kakvim izgovorom!*“

Lord Holouvejl je ustuknuo, pogleda prikovanog za makaze, a na licu mu se ukazala senka straha – što je bilo čudno jer su makaze bile tek nešto veće od Vanesine sićušne pesnice, a njihove očiće ukrašene veselim ružicama. Vanesa je obazrivo povukla Doru dalje od vilenjaka, u pravcu vlastelinskog poseda, držeći ispružene makaze između sebe i markiza.

„Kako god želiš, nećako Džordžine Etings“, konačno je procedio vilenjak. „Ja sam naplatio pola svog duga. A ti dobro iskoristi drugu polovinu!“

A onda se, pred njihovim zaprepašćenim očima, njegovo obličje raspršilo u vazduhu.

„Oh, Doro“, zajecala je Vanesa kad su ostale same. „Jesi li dobro? Je l' ti taj grozni vilenjak nešto uradio? Tako sam se prepala. Došla sam da te nagovorim da se vratiš na čas veza, a onda sam ga videla i setila se da u kecelji imam makaze...“

„Zašto si tako uzrujana?“, upitala je Dora, radoznalo zbrčkavši obrve. „Opasnost je prošla. Ako hoćeš, možemo zajedno da odemo do mog drveta.“

Vanesa ju je zabezegnuto pogledala. „Tebe to *nije* uzrujalo?“, bojažljivo je upitala. „Bio je tako strašan, Doro. I sva ta *krv*...“

Dora se ljubazno osmehnula svojoj rođaki, mada je, dok je to radila, imala osećaj da njenom izrazu nešto nedostaje – nešto važno što je pre samo nekoliko minuta bilo tu. „Da, *trebalo bi* da budem uzrujana“, priznala je. „Normalna osoba bi se sigurno uzrujala, zar ne? Ali možda će me to stići kasnije, kad se stvari slegnu.“

Vanesa je insistirala da se smesta vrate kući i Dora je krenula za njom, mada ju je i dalje mamilo drvo s druge strane potoka. Dok je Vanesa plačući prepričavala strašan događaj strini Franses, Dora je polako počela da uviđa kako njeno ponašanje nije bilo u skladu sa situacijom. Osećanja su joj bila otupljena i rasplinuta – kao da je posmatrala sebe u nekom snu.

Strina Franses se užasnuto zapiljila u njih, dok je Vanesa citirala vilenjakove reči. „*Tiho!*“, procedila je preklinjućim tonom. „Jezik za zube, obe! Nikom ne smete da zucnete ni reči o tome, je l' jasno? Ne smeš to da pominješ čak ni svom ocu, Vanesa!“

Vanesa je suznim raširenim očima pogledala u strinu Franses. „Ali zašto bih ćutala o tome?“, upitala je. „Taj vilenjak je nešto *uradio* Dori! Znam da jeste! Moramo pronaći nekog ko može da joj pomogne!“

Strina Franses je zgrabila svoju kćer za ruku, povukavši je ka sebi. Spustila se na koleno i bojažljivo snizila glas. „Na Doru je bačena vilenjačka kletva“, rekla je. „Pogledaj joj oči. Jedno oko joj je izgubilo boju! Možda se čitava porodica nalazi pod kletvom, ako je njena budalasta majka to stvarno uradila. Ako neko sazna za to, bićemo proterani sa poseda!“

Dorina strina je obe devojčice naterala da se zakunu da nikom neće zucnuti ni reči. Dori to nije smetalo. Doduše, ona lično nije bila nimalo uzrujana zbog čitave stvari. Osećala je samo slabašan žacaj brige koji je lako mogla da ignoriše, kao muvu koja je zujala u udaljenom uglu sobe – znala je da je ta briga tu negde, kad bi se potrudila da obrati pažnju, ali u širem ustrojstvu stvari to joj je delovalo nebitno.

Vanesa je obećala da će ćutati, ali krajnje nevoljno. Kad su te večeri otišle na spavanje, Vanesa se uvukla ispod prekrivača pored Dore i čvrsto je zagrlila.

I potom su zajedno utonule u san, s gvozdenim makazama ćušnutim ispod jastuka.

Prvo poglavlje

Ser Albus Balfor je ponovo razglabao o konjima iz porodične ergele.

Čisto da razjasnimo stvari, Dora je *volela* konje. I nije joj smetalo da se povremeno upusti u diskusiju o konjskim rodoslovima. Ali ser Albus je imao jedinstven talenat da isisa poslednju trunku živosti iz razgovora tim monotonim glasom i iritantnim naglašavanjem prvog sloga u reči čistokrvan. Po Dorinoj – doduše odsutnoj – računici, ser Albus je izgovorio reč čistokrvan bar sto puta otkako su ona i Vanesa stigle na već dovoljno dosadnu baštensku zabavu na posedu leđi Volkot.

Sirota Vanesa. Sa osamnaest godina, konačno je dočekala priliku da debituje u otmenom društvu i oko nje su se odmah sjatili udvarači najgoreg mogućeg soja. Njena bujna zlatna kosa, svetao ten lišen pega i umiljata priroda nepogrešivo su privukli pažnju svake bitange, kockara i krezubog starkelje iz grofovije. Dora je bila uverena da bi njena ljupka rođaka delovala jednako privlačno i u očima daleko boljih prosaca... ali je strahovala da su svi bolji muškarci, ako su uopšte postojali, već pobjegli u London.

Sa druge strane, Dora je sa devetnaest – štaviše, skoro dvadeset! – leta bila nadomak toga da je proglase za usedelicu, mada je i ona navodno zakoračila među otmen svet zajedno sa svojom rođakom. Štaviše, Dora je bila svesna da je Vanesa tako dugo odlagala svoj društveni debi samo da bi ostala s njom. Niko u porodici nije gajio bilo kakve iluzije u pogledu

Dorine privlačnosti za potencijalne prosce, s obzirom na rasparenu boju njenih očiju i bizarno ponašanje.

„Jeste li se nekad upitali šta bi se desilo kad bismo konja ukrstili sa delfinom, ser Albuse?“; odsutno se ubacila Dora.

„Jesam li... šta?“ Stariji muškarac je začkiljio, očigledno zatečen tim pitanjem. Prosedi brkovi su mu poskočili, a bore u uglovima očiju se dodatno produbile. „Ne, ne mogu reći da sam razmišljao o tome, gospođice Etings. Ta dva su naprosto nespojiva.“ Činilo se da je zbunjen što uopšte mora da objašnjava takve stvari. Potom se ponovo okrenuo ka Vanesi. „Dakle, kao što rekoh, kobila je bila čistokrvna, ali nam to ne bi bilo ni od kakve koristi da joj nismo pronašli jednako impresivnog pastuva...“

Vanesa se jedva primetno žacnula na ponovni pomen *čistokrvnosti*. A-ha. Znači, ni njoj *nije promakao* taj grozni ponavljajući obrazac.

Dora se ponovo umešala.

„Ali šta mislite? Da li bi iz takvog spoja proisteklo potomstvo sa glavom delfina i telom konja ili obrnuto?“; upitala je ser Albusa tobože zbunjениm tonom.

Ser Albus ju je ošinio otrovnim pogledom. „Gledajte, mlada damo...“, zaustio je.

„Oh, kako zanimljiva ideja!“; ubacila se Vanesa, s očajničkom veselošću. „Ti uvek smišljaš fantastične igre, Doro!“ Vanesa ju je uhvatila podruku, stisnuvši je za lakat malo jače nego što je bilo neophodno, pre nego što je preusmerila pažnju na ser Albusa. „Možemo li da čujemo vaše stručno mišljenje, gospodine?“; upitala je. „Šta mislite, šta bismo od ta dva dobili?“

Ser Albus je zamahao rukama, očigledno izbačen iz ravnoteže. On je u glavi imao samo jedan scenario, primetila je Dora, i nimalo mašte koja bi mu pomogla da odstupi od njega. „Ja... ne mogu da odgovorim na tako apsurdno pitanje!“; promućao je. „Mislim, sama ta pomisao! To je nemoguće!“

„Oh, ali sigurna sam da bi Lord Sorsje mogao da nam pruži odgovor“, rekla je Dora, okrenuvši se ka Vanesi i nastavivši tok svojih misli. „Čujem da je novi dvorski čarobnjak prilično talentovan. Priča se da je kod

Vitorije pobedio Napoleonovog *lorda sorsjea** i da je kadar da izvede po tri nemoguće stvari svakog jutra pre doručka. *On* bi svakako mogao da nam kaže šta bi bilo na kom kraju.“

Vanesa je iz nekog razloga zatreptala, kao da joj je Dora otkrila neku veliku tajnu umesto običnog dokonog trača. „Pa...“; polako je zaustila, „Lord Sorsje je skoro sigurno u Londonu, što će reći, daleko odavde. Pitam se da li bi se udostojio da odgovori na takvo pitanje čak i da je to jedna od nemogućih zagonetaka koje on *može* da reši.“ Diskretno je pročistila grlo, skrenuvši pogled ka ostalim zvanicama. „Ali ovde verovatno ima ljudi sa manje *neverovatnim* moćima koji bi mogli da nam pomognu svojim ekspertskim mišljenjem?“

Ser Albusovi brkovi počeli su mahnito da se trzaju i jasno se videlo da je jedva obuzdavao bes zbog činjenice da su on i njegovi obožavani konji bili gurnuti u zapećak. „Mlada damo!“; prasnuo je, okrenuvši se ka Dori. „Sad je *stvarno* dosta! Ako želite da pričate o takvim koještarijama, onda potražite drugo društvo. Mi ovde vodimo ozbiljne razgovore, kao što priliči odraslim ljudima!“

Bio je tako razjaren da mu je pljuvačka štrcala iz usta i jedna kap je pala na Dorin obraz. Dora je usporeno zatreptala. Ser Albusovi obrazi bili su zajapureni, mišići na licu su mu poigrali, a telo se naginjalo ka njoj u pretećem maniru. Dora je bila maglovito svesna da bi *trebalo* da se plaši tog čoveka – svaka druga dama bi ustuknula pred tako silovitim izlivom besa. Ali, šta god da je druge žene teralo da u takvim situacijama postanu manje od makovog zrna, taj impuls već godinama nije uspevao da se probije do svesnog dela Dorinog uma.

„Gospodine!“; promucala je Vanesa drhtavim šokiranim glasom. „Ne smete tako da se obraćate mojoj rođaki. Vaše ponašanje je nedopustivo!“

Dora je skrenula pogled ka Vanesi, primetivši njenu uzdrhtalu usnu i stisnute pesnice. Diskretno je pokušala da oponaša njenu gestikulaciju. Na kraju krajeva, strina ju je usrdno zamolila da se na toj zabavi ponaša *normalno*.

---

* Fiktivna plemićka titula vrhovnog čarobnjaka prvo na francuskom, a potom i na engleskom dvoru; *sorcier* na francuskom znači „čarobnjak“, pa bi se naziv ove titule mogao doslovno prevesti kao „lord čarobnjak“. (Prim. prev.)

Kad se okrenula ka ser Albusu, sa sve uzdrhtalom usnom, njegovo lice je poprimilo blago skrušen izraz. „U redu... izvinjavam se“, kruto je rekao. Ali je Dora primetila da je izvinjenje bilo upućeno Vanesi, a ne njoj.

„Zbog čega se izvinjavate?“, odsutno je promrmljala. „Zato što ste svojim ispadom sebi umanjili šanse kod moje rođake? Ili zbog svog neotesanog ponašanja?“

Ser Albus je razrogačio oči od šoka.

Oh! Dora je uzdahnula u sebi. *To zaista nije stvar koju bi rekla neka normalna uplašena žena.*

„Prihvatamo vaše izvinjenje!“, brzo se umešala Vanesa, skočivši na noge i povukavši Doru za ruku. „Ali... mislim da će mi trebati malo vremena da se priberem, gospodine. Nastavićemo razgovor drugom prilikom.“

Vanesa se ustremila ka kući sa maksimumom damske prefinjenosti koju je mogla da ispolji dok je za sobom vukla stariju rođaku.

„Ponovo sam zabrljala, zar ne?“, tiho je upitala Dora, osetivši prigušen žacaj u grudima. Dora je retko doživljavala akutne probleme na normalan način, ali su se osećanja proistekla iz ozbiljnijih i dugoročnijih problema i dalje nadvijala nad nju poput teškog plašta. *Vanesa je dosada trebalo da se uda, razmišljala je. I udala bi se, da ja nisam tu.* I mada je to još odavno shvatila, ta pomisao bi je uvek iznova rastužila.

„Oh, ne, sasvim suprotno!“, odvrtila je Vanesa utešnim tonom dok su ulazile u kuću. „Ponovo si me spasla, Doru. Možda si bila malo netaktična, ali sumnjam da bih mogla podneti da još jednom čujem kako izgovara tu reč!“

„Koju reč? Čistokrvan?“, upitala je Dora, blago izvivši usne.

Vanesa se stresla od gnušanja. „Oh, molim te, nemoj“, rekla je. „Mislim da nikad više neću moći da slušam kako neko priča o konjima, a da mi njegov glas ne zazveči u glavi.“

Dora se nežno osmehnula. Mada joj je duša bila utrnula a osećanja otupljena, prisustvo njene mlađe rođake grejalo ju je kao topla postojana svetlost. Vanesa je bila kao fenjer koji je tinjao u tami, kao utešna vatra koja je pucketala na ognjištu. Dora više nije mogla da iskusi vlastitu radost – mada je poznavala osećaj zadovoljstva ili nešto nalik na prijatan spokoj. Ali, kad je Vanesa bila srećna, Dora je mogla da se zakune kako je delić toga

uspevao da pređe na nju, da se uvuče u prazninu iz koje je bila iščupana njena vlastita sreća i da zapali neki fenjerčić i u njenoj duši.

„Pravo da ti kažem, sumnjam da bi bila srećna da se udaš za njega“, rekla je Vanesi. „Ali mi je krivo ako sam svojim ispadom oterala i nekog udvarača koji bi ti možda bio po volji.“

Vanesa je isпустиła težak uzdah. „Ne nameravam da se udam i da te ostavim samu, Doro“, tiho je rekla. „Stvarno brinem da bi majka mogla da te izbaci iz kuće ako ne budem tu da je sprečim.“ Izvila je usne u zabrinutu grimasu koja je i dalje bila nekako lepša od bilo kog osmeha na Dorinom licu. „Ali, ako jednog dana *budem morala* da se udam, nadam se da ću pronaći muškarca kome neće smetati da te povedem sa sobom.“

„Teško možeš da zahtevaš tako nešto“, rekla je Dora prekornim tonom, mada su se Vanesine reči razlile kroz nju poput melema raspirivši tu prijatnu tinjajuću toplinu. „Retko koji muškarac bi poželeo da svoju nevestu deli sa ludom rođakom koja nosi makaze oko vrata.“

Vanesin pogled je skliznuo ka dekolteu Dorine haljine. Obe su znale da je Dora u nedrima nosila malu kožnu futrolu u kojoj su se skrivale one gvozdene makaze. To je zapravo bila Vanesina ideja. *Lord Holouvejl zazire od tih makaza*, rekla joj je. *Zato treba uvek da ih imaš uz sebe, ako dođe po tebe a ja ne budem u blizini da ga ubodem u drugu nogu.*

Vanesa je napućila usne. „Čak i da je tako“, rekla je, „neću odustati od svog zahteva. Pristaću da se razdvojim od tebe samo pod jednim uslovom, Doro, a to je ako se ludo zaljubiš u nekog muškarca i napustiš me da bi se udala za njega.“ Oči su joj zaiskrile od te pomisli. „Zar ne bi bilo divno kad bismo se zaljubile u isto vreme? Ja bih u tom slučaju mogla da dođem na tvoje venčanje, a ti na moje!“

Dora se blago osmehnula. *Niko nikad neće poželeti da mene uzme za ženu*, prošlo joj je kroz glavu, ali to nije naglas rekla. Doduše, to nije bila stvar koja ju je mučila – pre nešto kao zujanje muve u uglu sobe – ali bi se Vanesa uvek užasnula kad bi Dora naglas izgovorila ono što se prećutno podrazumevalo. Dora nije želela da uznemiri Vanesu i zato je svoje mišljenje zadržala za sebe. „Da, to bi stvarno bilo lepo“, rekla je umesto toga.

Vanesa se ugrizla za donju usnu i Dora se upitala da li je njena rođaka uspela da joj pročita misli.

„Jedno je svakako sigurno“, konačno je izustila Vanesa. „Ni ti ni ja nećemo pronaći odgovarajućeg muža ako ostanemo ovde. Majka me već neko vreme nagovara da otputujemo za London dok tamo traje društvena sezona.* Da budem iskrena, Doro, i ja bih to volela – ali samo ako se zakuneš da ćeš poći sa mnom.“

Dora je polako zatreptala. *Strini Franses se to uopšte neće dopasti*, pomislila je. Ali je istovremeno znala da je Vanesa, uprkos svojoj krotkosti, šarmu i lepim manirima, uvek uspevala da smekša majčinu strogoću i da izgura ono što je naumila.

Sa jedne strane, Dora je bila prilično sigurna da će njeno prisustvo u Londonu ozbiljno osujetiti Vanesine bračne šanse, isto kao što je bio slučaj u provinciji. Ali, sa druge strane, takođe je znala da su londonske balske dvorane vrvele od muškaraca poput ser Albusa koji su jedva čekali da se obruše na njenu sirotu dobrodušnu rođaku. I, koliko god da su vilenjački plemići zazirali od Vanese, kad su u pitanju bila normalna ljudska bića, Dorina rođaka je bila krotka i bespomoćna kao jagnje.

„Ako je tako, onda ću poći sa tobom“, pristala je Dora. „Ako ni zbog čega drugog, a ono da nikad više ne moraš da slušaš kako neko razglaba o konjima.“

Vanesa se dražesno osmehnula. „Ti si moja spasiteljka, Doro“, rekla je.

Fenjerčić u Dorinom srcu je još jače zatreperio. „Ali si ti prvo spasla mene“, odgovorila je. „Tako da je red da ti se odužim.“

Vanesa ju je ponovo uhvatila pod ruku i Dorine misli su ubrzo skrenule u drugom pravcu, daleko od Londona, čistokrvnih konja i dvorskih čarobnjaka koji su izvodili nemoguća čuda.

---

* Londonska društvena sezona obuhvatala je period tokom proleća ili leta kad su pripadnici seoske aristokratije provodili izvesno vreme u Londonu kako bi uzeli učešća u tamošnjim balovima, prijemima i dobrotvornim događajima. (Prim. prev.)

Strina Franses nije bila *nimalo* oduševljena idejom da Dora pođe u London sa svojom rođakom. „Trebaće joj haljine!“ To je bio prvi izgovor koji joj je pao na pamet kad su tokom čajanke načele tu temu. „Biće preskupo da vas obe propisno opremimo! Sigurna sam da lord Lokhid neće odobriti takav izdatak.“

„Može da nosi moje stare haljine“, veselo je odvrtila Vanesa, kao da je unapred razmotrila tu mogućnost. „Uvek ti se sviđala ona haljina od ružičastog muslina, zar ne, Doro?“ Dora je krotko klimnula, otpivši gutljaj čaja.

„Rasteraće ti sve proscel“, procedila je strina Franses. „Njeno ponašanje je tako *bizarno*...“

„Majko“, pobunila se Vanesa, iskosa pogledavši u Doru. „Kako možeš tako da govoriš? I to pred njom!“

Strina Franses se namrštila. „Nju to *ne dotiče*, Vanesa“, jetko je odgovorila. „Pogledaj je samo. U njoj je nemoguće pobuditi bilo kakvo osećanje. Ona je kao lutka koju vučeš sa sobom samo zato što si navikla da bude tu.“

Dora je pribrano otpila još jedan gutljaj čaja. Te reči je nisu naročito pogodile. Nije bila uznemirena ni uvređena, niti je osećala poriv da brizne u plač. Pa ipak, negde duboko unutra, jednim delićem svesti pridodala je taj komentar gomili drugih sličnih komentara koji su joj izazivali neprijatno mreškanje u utrobi koje nikad nije uspevala sasvim da potisne. Ponekad je zaticala sebe kako usred noći izvlači te komentare sa gomile i pažljivo ih ispituje, mada nije mogla da dokuči zašto je to radila.

Za razliku od nje, Vanesa je bila vidno uzdrmana. Suze su joj navrle na oči. „Ne mogu da verujem da to stvarno misliš, majko“, rekla je. „*Molim te*, povuci svoje reči, inače ti nikad neću oprostiti!“

Strina Franses je kruto ispravila leđa, shvativši koliko je to pogodilo njenu kćer. Lice joj je poprimalo umoran pomirljiv izraz. „*U redu*“, rekla je, tiho uzdahnuvši, ali i dalje ne skrećući pogled ka Dori. „Priznajem da su moje reči bile donekle neumesne.“ Izvadila je čipkastu maramicu i pružila je svojoj kćeri. „Želiš li stvarno da ideš u London, Doro?“, upitala je. Po njenom tonu je bilo očigledno da je očekivala neki neodređen i malodušan odgovor.

„Da, želim“, smireno je odgovorila Dora. Strina Franses se namrštila, oštro je pogledavši.

Zato što Vanesa želi da budem tamo, pomislila je Dora. *I zato što ne želim da je napustim*. Ali je zaključila da bi takvo objašnjenje dodatno iskomplikovalo stvari pa je to zadržala za sebe.

Strina Franses je rekla da će razmisliti. Dora je pretpostavljala da je to bio njen način da odloži razgovor u nadi da će se Vanesa predomisliti.

Ali je Vanesa Etings na kraju uvek uspevala da istera po svome.

I tako su uskoro sve tri krenule za London. Lord Lokhid, koji se uvek držao po strani više mareći za svoje poslove nego za očinske dužnosti, nije se udostojio da pođe sa njima – ali je strina Franses povukla određene veze preko svog zeta i tako im obezbedila smeštaj kod grofice od Hejvorta, koja je rado primala goste u svojoj londonskoj rezidenciji. Pošto su zbog Vanesinog oklevanja okasnile s polaskom, morale su da sačekaju da blatnjavi putevi ponovo postanu prohodni – i tako, kad su konačno napustile Lokhid i krenule ka Londonu, bio je već kraj marta, što je značilo da im je ostalo još samo mesec ili dva do kraja društvene sezone.

Nakon tolike halabuke oko putovanja, dolazak u London nije bio ni nalik na ono što je Dora zamišljala. Koliko god njena osećanja bila prigušena, morala je da primeti smrad koji ih je dočekaao čim su zašli u gradsko jezgro. Bila je to gruba mešavina znoja, mokraćé i ostalih odbojnih stvari, previše toga spakovanog na premalo prostora. Strina Franses i Vanesa ispoljile su daleko vidljiviju reakciju; strina Franses je izvadila maramicu i stavila je preko usta dok se Vanesa mrštila i krivila vrat gledajući kroz prozor kočije. Povevši se za Vanesinim primerom, Dora je virnula preko njenog ramena da i sama osmotri to novo okruženje.

Na ulici je bilo *toliko* ljudi. Naravno, znala je da je London gusto naseljen grad, ali bilo je sasvim drugačije to videti rođenim očima. Ljudi su se vrzmali u svim pravcima skoro se sudarajući i činilo se da su svi ljuti jedni na druge. Njihov kočijaš je često urlao na pešake koji su izletali ispred točkova, mlatarajući pesnicom i preteći da će ih pregaziti.

Buka bi bila zapanjujuća da je Doru bilo šta moglo da zapanji. Pa ipak, mogla je da oseti tu larmu u samim kostima, što joj se skoro nikad nije